

NEW YORK TIMES
bestselerių autorė

„Seksualu, šmaikštu
ir be galo malonu.“
Fresh Fiction

KOVALSKIAI

shannon
stacey

Viskas, ko
reikia

 svajonių knygos

...

pramoga laikas sau
geras poilsis teigiamos emocijos
pabėgimas nuo kasdienybės
išlaisvintos mintys ir svajonės
švelnus prisilietimas žvaigždėtas dangus
lakštingalos giesmė saulės vonios
sielos masažas
medžių ošimas saldus miegas
žaismingumas tikri jausmai
optimizmas
balandžiai $I + M = KM$ lengvumas
boružėlė dviračiai
ramybė pieva
juokas

...

**shannon
stacey**

Viskas, ko
reikia

Romanas

Vilnius
2022

Mičas Kovalskis važiavo šešiasdešimties kilometrų per valandą greičiu, kai pralėkė pro ženklą *Sveiki atvykę į Vitfordą, Meina*¹. Būtų nusišypsojęs, jei jis, motociklininkas, prietemoje sėdintis ant *Harley* ir dėvintis atvirą šalną, nebūtų taip viliojęs vabzdžių.

Jis vėl namie. Atsidurs ten, tiesia linija pralėkęs pro miestelį ir lėtai nuvedęs motociklą ilgu purvinu keliu link *Šiaurinės žvaigždės* sodybos. Nors Mičas labai norėjo kuo skubiau ten nusigauti, išvydęs pirmuosius Pagrindinės gatvės žibintus šiek tiek sumažino greitį.

Prabėgo treji metai po paskutinio apsilankymo gimtajame miestelyje, tačiau Mičas vis tiek galėtų čia vairuoti net užrištomis akimis. Jis pralėkė pro pašto skyrių, kuriame kadaise gavo pirmąjį darbą, bet vėliau jo neteko, nes vartyti senio Faro prenumeruotą *Playboy*

¹ Meinas (angl. *Maine*) – valstijos, kurioje įsikūręs Vitfordo miestas, pavadinimas (čia ir toliau – vert. past.).

buvo kur kas įdomiau nei rūšiuoti elektros sąskaitas. Tada pravažiavo pro Pagrindinį Vitfordo prekybos ir paslaugų centrą, priklausiusį Franei ir Bačui Benua. Dar mokykloje Mičas pakvietė jų dukterį į šokius, o vėliau prirėmė prie kreidutos lentos tuščioje klasėje.

Mičas perjungė pavarą ir sulėtino, artėdamas prie *Stop* ženklo ties pagrindine miesto sankryža. Kairėje pusėje driekėsi dvi plytinių pastatų eilės, supusios krantus ir miesto įstaigas bei įvairiausias smulkiųjų verslininkų parduotuvėles. Dešinėje buvo matyti policijos nuovada, kurioje jaunystės dienomis dažnai apsilankydavo ir Kovalskių vaikinai, taip pat biblioteka – puikūs medžioklės plotai paaugliams, kurie stengdavosi sužavėti protingas merginas ir taip išgauti algebros uždavinių atsakymus.

Taip, gera atsidurti namie, nors viskas jau buvo uždaryta nakčiai. Vitfordo gyventojai žinojo: jei miestelyje turi savo verslą, iki vakaro žinių būtinai reikia baigti darbą.

Mičas pralėkė tiesiai pro sankryžą, tačiau nespėjus toli nuriedėti akį patraukė sena užkandinė. Tiesą sakant, jis atkreipė dėmesį į ryškiai švietusią iškabą. Paskutinį kartą, kai važiavo pro šią vietą, ji buvo uždaryta – dėl prastų ekonomikos rodiklių restoranas bankrutavo, o savininkas nedėjo pastangų, kad jį išsaugotų. Visgi dabar ant ženklo puikavosi naujas pavadinimas, o keli

automobiliai stovėjimo aikštelėje ir ryškios neoninės šviesos languose rodė, kad užkandinė vėl atidaryta.

Mičo pilvas sugurgė. Tiesa, motociklas taip garsiai borbė, kad jis to negirdėjo, tik pajuto. Taigi patraukė į užkandinės stovėjimo aikštelę. Džošas, jauniausias Mičo brolis, jo nelaukė – aišku, nebent drabužiai ir kiti anksčiau išsiųsti daiktai jau atkeliavo. Šiaip ar taip, brolis jau tikrai bus pavalgęs. Užuoat ieškojęs maisto likučių, Mičas nusprendė greitai užkasti, prieš toliau važiuodamas link *Šiaurinės žvaigždės* sodybos.

Pirma, ką pastebėjo įžengęs pro duris, buvo perdarytas šeštojo dešimtmečio interjeras su daug raudono vinilo ir juodo bei balto marmuro. Antra, į ką atkreipė dėmesį, buvo moteris, stovėjusi prie baro. Anksčiau Mičas nebuvo jos matęs, o Vitfordo miestelyje tai ypač reta.

Būtų jai davęs apie trisdešimt, vadinasi, septyneriais metais mažiau, nei buvo jam pačiam. Nepažįstamoji buvo dailutė. Vešlius rudus plaukus susisukusi į netvarkingą kuodą, kuris tiesiog prašėsi išleidžiamas. Džinsai ir firminiai užkandinės marškinėliai išryškino moteriškus apvalumus, o ant bevardžio piršto nematyti nei auksinio žiedo, nei žymių, kad būtų neseniai jį mūvėjusi.

Virš dailiai apvalios kairiosios krūties buvo prisegta plastikinė kortelė. Miestelyje, kuriame draugystės užgimsta maniežuose ir yra sutvirtinamos smėlio dėžėje,

kortelės su vardais – ne toks jau dažnas reiškinytis, todėl Mičas iškart susidomėjo. Dar prieš klestelėdamas ant paminkštintos raudonos kėdės prie baro, jis perskaitė kortelės turinį. *Peidžė*.

Mičas tyčia atsuko nugarą dviem poroms, sėdėjusioms šalia, vildamasis, kad nebus iškart atpažintas. Pirma, norėjo, kad Džošas apie jo sugrįžimą sužinotų ne iš paskalų, o tiesiogiai. Antra, Mičas daug labiau troško susipažinti su Peidže, o ne bendrauti su vietiniais, besisukiojančiais šiame restoranėlyje.

– Norėtumėte kavos, sere?

– Prašyčiau, – Peidžės akys buvo rudos, tačiau daug tamsesnės už kavą, kurią ji pylė į gerokai per didelį puodelį. – Tu man nematyta.

Dėdama kavinuką ant šildytuvo, ji per petį dėbtelėjo į Mičą.

– Jau dvejus metus dirbu čia kone kasdien, bet ir tavęs nesu mačiusi. Spėju, koks naujai atvykęs giminaitis.

Iš prieskonių ir servetėlių laikiklio išsitraukęs meniu, Mičas svarstė, ar kartu su naujomis vinilinėmis detalėmis buvo patobulintas ir maisto asortimentas.

– Štai ten, toje vietoje, pirmą kartą gyvenime paragavau ledų.

Atrėmusi šlaunį į nerūdijančiojo plieno stalelį, ant kurio stovėjo kavos aparatas, Peidžė įsistebeilijo į Mičą.

– Aukštas, tamsaus gymio, dailus, žaviomis mėlynomis akimis. Ko gero, tu vienas iš Džošo brolių.

Paprastai vaikinams nepatinka, kai jiems pasako, kad turi kažką *žavaus*, bet Mičas jau seniai buvo supratęs, kad žavios akys pritraukia žavias merginas.

– Vyriausias iš visų. Mičas.

Peidžės veide nušvito tokia šypsena, kad iš paprastos dailios moters ji virto neįtikėtai patrauklia.

– Šį tą apie tave girdėjau.

Mičas galėjo lažintis, kad tai tiesa. Istorijų apie jį ir jo brolius netrūko, bet svarstė, ar Peidžė buvo girdėjusi apie Heilės Džinest tėvo kadilaką ir jo užpakalinę sėdynę, juk daugeliui šis nuotykis patiko labiausiai. Paskalų banga kilo tada, kai senis Džinestas galiausiai išmainė mašiną į naujesnį modelį, nors kilimėliai buvo ištepti pigiu vynu, o ant odinių paviršių žiojėjo Heilės nagų paliktos skylės.

Nors tuo metu Mičiui tebuvo septyniolika, o Heilei – devyniolika, vos atsidūręs šalia pono Džinesto jis tuojau išgirsdavo apie tas skylės. Ponios Džinest žvilgsnis atrodė greičiau įtarus nei smerkiantis, tačiau ir jos Mičas buvo linkęs vengti. Tokiame miestelyje kaip Vitfordas tai nelengva, bet panorėjęs jis sugebėdavo sėriai išsisukti.

– Vadinasi, tai tu viską apverti aukštyn kojom? – paklausė Peidžė, jam nepateikus jokio komentaro apie girdėtas istorijas. Lyg būtų čia ką pasakoti. Aišku, galima šį tą pagražinti, bet greičiausiai viskas yra tiesa.

– Nereikia nė sakyti, – taip pat galima užtikrinti, kad Mičas buvo vienas geriausių sprogdinimo specialistų

šalyje. Jo išsilavinimas, sunkus darbas ir dėmesys saugumui niekada nejaudino aplinkinių taip, kaip galimybė sumokėti už tai, kad jis ką nors susprogdintų. – Ar meniu vis dar yra maltos mėsos kepsnys?

– Pirmas dalykas, kurį prašant leidimo pasakė vietiniai pareigūnai, buvo tas, kad nė viena Naujosios Anglijos užėiga negali apsiėti be maltos mėsos kepsnio.

– Tai jį ir suvalgysiu. Sumokėsiu ir už papildomą mėsos gabalą bei didžiulį kaušą padažo.

– O jei papildomą porciją įteikčiau kaip sugrįžimo dovaną?

– Mielai, – atsakė Mičas, padovanodamas Peidžei šypseną – tokią, nuo kurios jo *žavios* akys suspindėdavo, na, bent jau aplinkinių nuomone. Tą jam sakydavo moterys, kurios leisdavo, kad Mičas lytėtų jų krūtis, taigi jis buvo linkęs tikėti šiais žodžiais.

Raudonis, išpylęs Peidžės iškirptės sritį, liudijo, kad ji neabejinga Mičui. Jis taip pat negalėjo atsispirti subtiliam jos klubų lingavimui, kai ji praėjo pro langelį ir paėmė užsakymą iš jaunuolio, kuris, Mičo akimis, tikriausiai buvo Maiko Krenšo vyriausias brolis. Regis, jo vardas Gavinas.

Ruošdamasis sprogdinti seną kazino pačiame judraus Las Vegaso miesto centre, kurio vietoje turėjo iškilti nauji lošimo namai, Mičas buvo gerokai užsiėmęs, taigi jau porą mėnesių nebuvo nuleidęs garo lovoje.

Idealus laikotarpis naujiems santykiams – šešios savaitės. Iš pradžių Mičas mėgėdavosi pažinties seksu, vėliau ištyrinėdavo jautriausias partnerės vietas, bet suskubdavo pasišalinti, jai nespėjus ištarti *aš pradėdu tave įsimylėti, Mičai*.

Peidžei pasilenkus pakelti nukritusių cukraus maišelių, Mičas nužvelgė jos dailius sėdmenis. Velniskai gera sugrįžti namo.

* * *

Visos tos istorijos – ak, brolyti, kai kurios buvo tikrai įdomios – neparuošė Peidžės Salivan tai akimirkai, kai Mičas Kovalskis įsitaisė ant kėdės jos užkandinėje. Tokiais ilgais, vešliais ir ištaršytais tamsiais plaukais, mėlynomis akimis ir lengvabūdiška šypsena jis galėjo pretenduoti į žydrųjų ekranų žvaigždės statusą, o ne būti paprastu vaikinui, užklydusiu maltos mėsos kepsnio.

Sprendžiant iš jo žodžių, Mičas ieškojo ir draugijos. Ko gero, jis visada nusiteikęs pabendrauti. Mičas – o gal ir pati Peidžė – turėtų apgailestauti, kad *Pakelės užėigoje* įmanoma gauti tik pigų dienos patiekalą.

– O iš kur tu atsibastei?

Peidžė gūžtelėjo pečiais, neatitraukdama žvilgsnio nuo cukraus laikiklių, kuriuos pildė naujų paketėlių.

– Iš daug kur. Štai dabar esu iš Vitfordo.

– Tai gal esi karininko dukrelė?

– Ne. Mano motina buvo... laisvos dvasios, – tiksliau tariant, jai buvo atsisukę keli varžteliai, bet Peidžė nebuvo pratusi lankytojams pasakoti apie savo gyvenimą.

– Kaip čia atsidūrei?

– Nuvalkiota istorija – mano mašina sugedo ir aš nebeišvažiavau, – ji padavė Mičui jo kavą, bet buvo pernelyg užsiėmusi ruošdama desertą šešto staliuko svečiams, kad stovėtų prie baro ir pliaukštų liežuviu.

Puošdama braškinio pyrago gabalėlius, Peidžė pamazu įsitikino, kad Mičas ją stebi. Tai buvo ne atsitiktiniai žvilgsniai į vienintelį jo akiratyje judantį objektą. Ne, Mičas įžūliai ją nužiūrinėjo. Peidžė nebuvo pratusi prie dėmesio, todėl iškart įsitempė, o faktas, kad Mičas buvo dailiausias vyras, apsilankęs *Pakelės užėjoje* nuo pat jos atidarymo, dar labiau viską apsunkino.

Peidžė priminė sau – daugiau jokių vyrų. Ji pasninkavo. Kitaip tariant, stengėsi susilaikyti. Tiktų bet koks žodis, reiškiantis tai, jog ji nepriims jokių netiesioginių kvietimų atsidurti horizontalioje padėtyje po kokiu nors vyru, kad ir kaip jis atrodytų. Jokių. Vyrų.

Patiekus desertus, Gavinas po kelių minučių šūktelėjo Peidžės vardą, ir netrukus ji nuo stalviršio paėmė karštą lėkštę su maltos mėsos kepsniu. Prieš pakeldamas šakutę, Mičas jai *perdėm* mandagiai nusišypsojo.

Nekreipdama dėmesio į galvoje pasigirdusį švilpimą – po velnių, juk Peidžė niekada nešvilpauja – atsuko

Mičui nugarą ir naujai užplikė kavinuką. Paprastos darbo dienos vakarą, artėjant uždarymui, ji to nedarytų, bet jei kuris nors iš jos klientų nuspręstų miegą išmainyti į kofeiną ir nerūpestingus pokalbius, Peidžė neturėtų pakankamai kavos net vienam puodeliui.

Vos užkaitusi kavą, ji iš po stalo ištraukė švarų indų laikiklį ir pradėjo vaikščioti nuo staliuko prie staliuko, rinkdama pomidorų padažo butelius ir stengdamasi negalvoti apie vyrą, sėdintį prie baro. Peidžė žinojo, kad Mičo Kovalskio darbas yra labai pavojingas. Jis tikrai atrodė kaip blogiukas – su išblukusiais džinsais ir juodais marškinėliais, aptempiančiais viršutinę kūno dalį, kuri rėkte rėkė, kad šis tipas pluša iš peties.

Geriau pagalvojus, Peidžė ne tiek jau mažai žinojo apie vyriausią Kovalskį. Nors visi jo broliai miestelyje buvo vadinami auksiniais berniukais, paminėjus Mičo vardą visų moterų akys kažkaip ypatingai suspindėdavo. O po šių liepsnelių paaiškėdavo daugiau detalių; jei Peidžė ką ir žinojo apie šį vyrą, tai esą jis niekada nenuvilia.

Užpakaliu pastūmusi siūbuojančias duris, Peidžė gražino pomidorų padažo butelius į didžiulį šaldytuvą. Iki rytojaus ryto ji jų nepapildys, bet akimirka sustojo tikėdamasi, kad šaltas oras atgaivins įkaitusį veidą. Gerai jau gerai – ir kūną.

Jei septyniolikmetis Mičas privertė merginą nagais kabintis į jos tėvo naujo automobilio sėdynę, lieka tik įsivaizduoti, ką sugebėtų patyręs, sulaukęs daugiau nei

trisdešimties. Žinoma, Peidžė savo kailiu to nepatirs, juk ji stengiasi susilaikyti, tačiau vien *įsivaizdavimas* tikrai nepridarys jokios žalos.

Keisčiausia tose istorijose apie Mičą Kovalskį buvo tas, kad paskui jį nesivilko pykčio šleifas. Atrodė neįtikima, kad šis vyras, kadaise užmezgęs romantiškus santykius su dauguma miestelio moterų, nepaliko pavydo pėdsakų ir sudaužytų širdžių, bet jam, regis, tai tikrai pavyko. Mičo palikimas – tai svajinga nostalgija visų jį mylėjusių moterų akyse.

Likus penkioms minutėms iki uždarymo, užkandinė beveik ištuštėjo – čia tebesėdėjo tik Mičas ir pagyvenusi pora, palinkusi prie pravėsusių kavos be kofeino puodelių, taigi Peidžė užgesino ženklą *Atidaryta*. Restoranėlį paprastai uždarydavo Ava, ne visu etatu dirbanti padavėja, bet šiandien ji sirgo, todėl Peidžei teko vienai atlaikyti visą pamainą – nuo šešių ryto iki devynių vakaro. Dabar buvo pasiruošusi griūti į lovą.

Mičas atėjo prie kasos aparato, norėdamas grynaisiais apmokėti sąskaitą.

– Kada pusryčiai?

– Šeštą valandą, – Peidžė bent jau įstengė nespiegti taip baisiai kaip jos žadintuvas pusę penkių ryto.

Mičas sukikeno ir papurtė galvą.

– Paklausiu kitaip. Kada *vėliausiai* galima gauti pusryčius?

Peidžė nebūtų pagalvojusi, kad *tiek daug* sužinos apie šį žmogų. Traukai daug lengviau atsispirti, kai

jos objektas nesėdi prie jos užteigos baro ir nestebi kiekvieno žingsnio.

– Pusryčius tiekiamė visą dieną, bet po vienuolikos nebegausi virtų kiaušinių.

Mičas atrodė taip, lyg ruošūsi dar kažką pasakyti, bet pora, sėdėjusi prie šešto staliuko, susivokė, kad užteiga uždaroma, ir taip pat priėjo atsiskaityti. Dar kartą nusišypsojęs ir sužadinęs tuos nepageidaujamus garsus Peidžės galvoje, Mičas pasišalino. O ji sutelkė visą dėmesį, kad po ilgos darbo dienos atsiskaitytų su paskutiniais klientais.

Išėjusi iš užteigos užrakinti durų, Peidžė pamatė Mičą stovėjimo aikštelės pakraštyje, pasiruošusį užvesti labai didelį motociklą. Šis garsiai riaumojantis prietaisas atrodė lyg baisus juodas žvėris. Nors odinė sėdynė slėpė Mičo šlaunis, Peidžė negalėjo nepastebėti to, kaip juodi marškinėliai buvo aptempę jo plačius pečius.

Užkūręs variklį ir pasukęs į gatvę, Mičas pakreipė galvą ir ilgą akimirką jiedu spoksojo vienas į kitą. Galiausiai Mičas nusišypsojo, padidino greitį ir dingo naktįje.

Jokių vyrų. Peidžė išjungė išorines užteigos lempas, atsukdama nugarą tolstantiems motociklo žibintams. Ji dvejus metus vengė stipriosios lyties atstovų. Bet iki šiol pagunda dar niekada nebuvo apsireiškusį Mičo Kovalskio pavidalu.

Sudomino? Pirkite knygą VISKAS, KO REIKIA
bene geriausia kaina [ČIA](#)

kai norisi
smagiai praleisti laiką

*Dėl moters jis nepasiliks vienoje vietoje,
o ji nesivaikys jokio vyro...*

Mičas Kovalskis gyvena ant lagaminų – ir jam tai patinka. Be to, nuolat keliaudamas darbo reikalais jis gąsdina moteris, kurios kitu atveju bandytų jį supačioti. Vis dėlto kai Mičas yra pakviečiamas namo pagelbėti šeimos sodyboje, jį labai sudomina miestelio naujakurė, atkakliai tvirtinanti, kad jai nereikia vyro. Jei Mičas kam ir negali atsispirti, tai iššūkiui.

Po klajokliškos vaikystės Peidžė Salivan pagaliau įleido šaknis. Pasiryžusi pati atsistoti ant kojų, ji vadovaujasi posakiu *Vyrai yra ne prabanga, o būtinybė*. Tačiau kai jos užkandinėje ant kėdės įsitaiso aukštas, tamsus, karštas vyrukas ir pasiūlo šešias savaites išdaigų, Peidžė negali atsispirti.

Juodu puikiai tinka trumpalaikiam romanui be įsipareigojimų. Bet tik tol, kol abu supranta, kad šis išdykėliškas nuotykis nėra atsitiktinis...

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI

romantika ♥♥♥♥♥
astra ♥♥♥♥♥
drama ♥♥♥♥♥
intriga ♥♥♥♥♥
draugystė ♥♥♥♥♥
humoras ♥♥♥♥♥